



Mi Atyánk Aliansz imahét 2015

A Magyar Evangéliumi
Szövetség hírlevele

Evangéliumi Aliansz
2014 Karácsonyán



Korszakváltó időket élünk. Szinte minden mozgásban van: nemzetek, szervezetek, egyházak, közösségek, családok, értékrendek.

Egy ilyen bizonytalan világban azért lehet békességünk, mert bennünk él az, Aki nem változik: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13, 8) Ő kikezdhethetetlen, kiiktathatatlan szikla, biztos pont megbolondult világunkban.

Érkezése előtt kiadták a parancsot likvidálására. Hajléktalan, menekült volt már kicsiny korában a betlehemi istállóban és Egyiptomban. Csak jót cselekedett az emberekkel, némelyek mégis kikezdték, gúnyolták, besúgták, provokálták, elárulták, megkínózták és gyalázatos módon megölték. Mégis él, velünk van, Ő, aki az egyetlen reménye ennek a „sárkányfog-veteménynek”. „Az emberfaj sárkányfog-vetemény. /Nincsen remény! Nincsen remény!” (Vörösmarty: Az emberek) De van remény, mert naponta átéljük azt, hogy Ő él, és cselekszik!

A keresztyének Őt kell, hogy kövessék: „ezek követik a Bárányt, ahova megy.” (Jel 14, 4) Hová megy a Bárány? Oda, ahol az emberek Isten nélkül, remény nélkül élnek az életüket. Azokhoz, azokért, akik a halál árnyéka völgyében járnak, a sötétségben ülnek tehetetlenül.

Korunk krisztuskövetői az Úr harcosai. Percenként vívják csatájukat a bűnnel, az istennélküliség pokoli erőivel, a gonosz hatalmával. Nem egymást kaszabolják. Nincs kedvünk, időnk felekezeti villongásokra. Isten szeretete közegében ugyanakkor megbeszéljük az érzékeny témákat is, melyek a Krisztus testében törés okoznak. De a lényeg, a fókusz a lélekmentés szolgálata.

Az Aliansz nem hóbortos hívők klubja, hanem azoknak a csapata, akik Isten kegyelméből újjászülettek, a másokban is felismerték az Urat, együtt imádkoznak és tesznek a környezetükért, a világért. Olyanok közössége, akik „el nem múló (olthatatlan) szeretettel szeretik a mi Urunkat, a Jézus Krisztust.” (Ef 6, 24), és mentő felelősséggel, az agapé meghatározottságában vezetik a Forráshoz embertársaikat.

Szeverényi János

***Kedves Testvéreink!***

Szeretettel köszöntünk mindnyájatokat az
Evangéliumi Aliansz minden munkatársa nevében!

Ez a kis füzet két részből áll. Az első oldalakon Evangéliumi Szövetségünk új, 2014. májusában megválasztott vezetőségének - elnök, főtitkár, és a négy alelnök - írásait találjuk, melyek mellé egy-egy fényképet is csatoltunk. A továbbiakban pedig az Aliansz Imahét anyaga olvasható.

Néhány szóban említést tennék idei programjainkról: Január másodikán a Hősök tere melletti buszparkolóban vártuk a Mission-net-ről, a németországi sokezer résztvevős missziós konferenciáról hazaérkező, mintegy ötven testvérünket. Harmadikán egy Ima és böjt alkalmon vettünk részt, ötödikén pedig kezdődött az Aliansz Imahét, melynek megnyitó alkalmát az Ó utcában, a Testvérgyülekezet otthonában tartottuk. Februárban zajlottak a Házasság Hete eseményei, majd az Aliansz Teológiai Műhelyre került sor Piliscsabán. Hálózataink munkájából kiemelném a Bibliikus Sáfárságról szóló előadásokat (Fót, Cegléd, Soltvadkert, Győr, Kiskunhalas). Tavasszal és ősszel „Mit tehetek az üldözött keresztényekért?” címmel tartottunk konferenciákat. A nyár folyamán került megrendezésre a Fiúság Hete, a BalatonNET, a VH tábor, az egyedülállók számára a Páratlan hét. Ősszel az első GLS-nek örülhettünk, ami a vezetőképésnek egy kiváló alkalmá volt. Már folynak a jövő évi programok szervezései. Minden munkatársunknak köszönjük ezévi kitartó és hűséges munkáját, Isten gazdag áldását kívánjuk az életükre, és sok erőt, szeretetet, hitet nyerjenek az Úrtól a következő feladatokra is!

Az idei Aliansz Imahét megnyitó alkalmára január 4-én, vasárnap 18.00-kor kerül sor Budapesten, a Budai Református Gyülekezet, Szilágyi Dezső téri templomában, ahová minden testvérünket szeretettel várjuk!

Az Aliansz Imahét kapcsán két kérésünknek szeretnék hangot adni: Egyrészt, kérünk, tájékoztassatok bennünket arról, hogy – Hol?; Hány egyházközség, gyülekezet részvételével? ; Milyen látogatottsággal? - zajlanak az imahét alkalmai! Másrészt pedig szeret nének azt kérni, hogy – mint ahogyan azt az az eddigi években is tettétek – az Aliansz Imahét egyik napi gyűjtését kérjük, hogy ajánljátok fel a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) szolgálatának a támogatására!

Köszönettel és szeretettel: Horváth István



„Bárcsak felismerted volna a békességre vezető utat”



Advent első hetében egy felekezeti közeli
zarándokcsoporttal járhattam a Szentföldön.
Jézus lábnyomába szegődve végiglátogattuk a
jelentősebb bibliai helyszíneket.
Betlehem felé tartva, tekintetemmel a domboldalon
a nyáját békésen legeltető pásztorokat kerestem, akik
tanúi voltak a mennyi seregek énekének a mezők

felett, de most nem láttam őket. A magas betonfallal körbevett városkapuban
állig fölfegyverzett katonák állítottak meg úti célom iránt érdeklődve. Miután
átjutottam a „szoros kapun”, a szelíd jászol mellett szerettem volna a
hódolatomat kifejezni a világ Megváltójának születése helyén. Utamat
azonban hangos bazársor szegélyezte, ahol értéktelen kacatokkal traktáltak
kéretlen piaci kofák. A valamikori vendégfogadó istállója helyén egy
ormótlan, sötét bizánci templom áll. Kerestem volna egy csendes sarkot, de
csak lökdösődő, vitatkozó turisták hosszú sorát láttam. Az oltár alatt a születés
barlangjához érkező feketehűtés, barátságatlan templomőrök tartóztattak föl,
majd elindult a sor a sötét misztikus homályba, ahol a derengő gyertyafény
csak egy csillag alakú ezüsttárgyra vetült, mely Jézus születésének helyét
jelölte. Szívesen elrebbentem volna hálaimamat, de türelmetlen zarándokok
löktek arrébb, hogy csókjaikkal érintsék az ezüstcsillagot. Egy kicsit szomorú
és csalódott voltam. Milyen sok dolog vonja el szívünket a lényegről, még
ilyen megszentelt helyen is, ahol Isten ennyire közel hajolt emberi világunkhoz
Fiában, Jézus Krisztusban...

De vajon van-e valami pozitív hatása annak, hogy 2000 éve itt járt a földünkön
a Messiás, a megígért Békefejedelelem, a világ Üdvözítője? Fülemben
csengenek a Mester szavai, aki így figyelmeztette tanítványait Isten népe
jövendő sorsára utalva: *„Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a
békességre vezető utat! ... kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel
meglátogatásod idejét.”* (Lukács 19,41-44)

Mi vajon felismerjük-e a „meglátogatás idejét” személyes életünkben? Isten
kegyelmének köszönhetően még van lehetőség életrendezésre, odaszánásra, a
Krisztus küldetésében való részvételre. Ne vonja el tekintetünket a jelen világ
megtévesztő szemfényvesztése, hanem megragadva a kegyelmi pillanatot
keressük Isten Országát és Igazságát.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok meghitt adventi és karácsonyi ünnepeket,
valamint Istentől megáldott 2015-ös évet.

Testvéri szeretettel: Dr. Mészáros Kálmán



“Az Isten országa közöttetek van!” (Lukács 17:21)

Jézus testetöltésével Isten országa érkezett közénk! Meghirdette, élte annak valóságát átlépve minden társadalmi korlátot, megmutatva az Atya akaratát, felmutatva országa hatalmának jeleit. Majd követésére, az Isten országa rendje szerint való életre hívja övéit, akiket erővel ruház fel a Szentlélek által.

Mit jelent ez Isten mai népe számára, hogyan tudunk Isten országa jeleiként élni társadalmunkban?

Jézus inkarnációja bennünket is jelenlétre, „inkarnációs szolgálatra” hív. Nem visszahúzódni a hívő közösségébe, hanem felvenni a közösség örömeit és gondjait, ugyanazokkal a kihívásokkal szembesülve küzdeni. A megbékéltetés szolgálatát végezve meghirdetni az Istennel, önmagunkkal, felebarátainkkal és a teremtett világgal való megbékélés lehetőségét. Az evangélizáció által a körülöttünk élő embereket behívni abba a keresztyén közösségbe, ahol Istennel találkozva új identitást nyerhetnek, és a Krisztust követő életben való növekedéshez segítséget kapnak. Ugyanakkor türelemmel jelen lenni a közösségben: időt szánni arra, hogy megismerjük az emberek gondolatait, álmait, vágyait, megerősítsük a személyek emberi méltóságát és motiváljuk a közösséget, hogy saját erőforrásaikat, adottságaikat felismerjék és használják.

Sok gyülekezet küzd a munkatársak hiányával. A Biblia felhatalmazásra és nem függőség megteremtésre hív. Az Isten képére teremtett ember adottságokat, és az újjászületésben lelki ajándékokat kapott, hogy Krisztus teste közösségében aktív szolgáló tagként élje meg elhívását. A gyülekezet csodálatos helye lehet annak, ahol az elválasztófalak és akadályok Krisztusban lebomlanak. Az a gyülekezet, mely „jelen van” az adott településen, az evangélizáció és tanítvánnyá tétel központi kérdése mellett foglalkozik felebarátai, az adott közösség életének minden más dimenziójával is.

Keressük Jézus követésének ezeket a „kereteket” feszegető útjait!

Dani Eszter



„*És követték a csillagot...*” (Máté ev. 2. fejezet)

Ma a csillagkövetés reneszánszát éljük. Szeretnénk olyanok lenni mint a hírességek, szükségünk van példaképekre, akikre felnézhetünk. Vágyunk arra, hogy az élet sűrűjében valaki megmutassa a jó irányt, útba igazítson, eldöntse helyettem, merre kell mennem.



Számomra a napkeleti bölcsek története valóságos, mai történet. Ugyan nehéz elképzelni, hogy tudósok, bölcsek, korunk NASA kutatói, vagy a Magyar Tudományos Akadémia csillagászhai elindulnak, és egy csillagot követnek, mi annál inkább ki vagyunk éhezve arra, hogy csillagokat, azaz sztárokat kövessünk. Úgy gondoljuk hogy ők mutatják az utat, helyettünk kell hogy világítsanak. A média is ezt ülteti el bennünk, hogy a sztárok követése és a fényükben való fürdőzés tehet bennünket boldoggá.

Most adventben, amikor szembesülünk az évvégi pörgés számtalan feladatával, szembe kell néznünk az Ünnepelettel, a legfontosabb személlyel, Jézus Krisztussal, akihez csillag vezetett. S, ha megtaláltuk Őt, akkor már Ő kell hogy csillagként vezessen bennünket. Ahogy a Biblia is mondja, Jézus a Fényes hajnalcsillag. Kövessük hát Jézust, aki elvezet bennünket az Atyához!

Sőt, legyünk mi magunk is fények, hiszen a világosság fiai vagyunk. Világítsunk ott, ahol élünk, ahol mozgolódunk, és mi magunk is vezessünk Jézushoz másokat példamutató életünkkel, bizonyágtételünkkel! *„Éljetek úgy, mint a világosság fiai!”* (Ef 5,8)

Bár lehet, hogy a GDP éppen kis mértékben növekszik, sajnos hazánk lelki válságban van, az arcokon reménytelenséget látok. Az ünnep legfontosabb jelentése számomra, hogy néhány napra minden megáll, hívők, hitetlenek, keresők, egyaránt elcsendesedünk. Találjunk vissza az igazi Csillaghoz most karácsonykor, ne hagyjuk, hogy a világ zaja elvonja a figyelmünket Órála. Ha körülnézünk, mindenki az ajándékozás és az ajándékok körül forog, talán az ajándékozó nem is annyira fontos. Isten ajándékul küldte el egyszülött fiát, Jézus Krisztust, és máig osztja ajándékait nekünk. Fedezzük fel újra a felénk megnyilvánulni vágyó Teremtőt, hogy utána mi is ajándékok lehessünk sokak számára.

László Viktor

**Gondolatok az új évhez**

– 2015 –

Mt 9,35-38

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget.”



Halljuk a háborús híreket a szomszédos Ukrajnából, a keresztyén üldözések tüzfészekből az Iszlám állam területéről. Országunkban külső politikai, gazdasági, erkölcsi nyomás és belső megosztódás jelei mutatkoznak. Az ország népe a viszonylagos jólét ellenére sokszor elkeseredett. Az egyházak és közösségeink is gyakran a megosztottság jeleit mutatják.

Jézus, amikor meglátta a nép állapotát könyörületességre indult. Tanítványaihoz fordult: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” Kérjétek azt, aki ezért a munkáért, helyzetért, a jó megoldásért felelősséget vállal, hogy: „küldjön munkásokat aratásába”. Jézus emberi testhez kötöttségéhez mérten mindent megtesz az elesettség, a testi és lelki nyomor felszámolásáért. Szóval tölti el és cselekszik! Tanítványaihoz fordul, és arra kéri őket, hogy imádkozzanak.

Mi itt sokszor meg is állunk: mindent megtettünk, ami a hatalmunkban volt és elspiritualizálva, „ellelkizve” „kivonulunk a világból”. A másik véglet, amikor fontoskodva, „majd mi ketten Uram” akarjuk a problémákat megoldani. A megbízás arra szól először, hogy kezdjétek el ti is imádkozni! Alakuljon ki egy munkatársi közösség, mely kész az Úrtól való függőségben, az Ő szabályai szerint munkálkodni.

Az elkezdett imádságban már ott van a felelősségvállalás csirája is. Nagy a mai kihívás, de higgyük el, hogy a maga idejében Isten képessé tesz a ránk eső munkarész elvégzésére ebben az évben is. Kezdjünk el imádkozni az általunk megoldhatatlannak látszó dolgokért és figyeljünk az Ő felhatalmazó vezetésére!

Szuhánszky Gábor



**Mi Atyánk
Aliansz Imahét 2015
január 04-11**

Az imahét Krisztussal, és a Ő, más közösségbeli követőivel való találkozást, a hitben való megerősödést és egymás hitéből is építkező bátorítást jelenti sokunknak. Ebben az évben a Úri imádsággal, a Miatyánkkal foglalkozunk az alábbi felosztás szerint:

	A nap témája	Bibliai olvasmány
jan. 04	Mi Atyánk, a mennyekben	János 17:1-26, 1 János 3:1-24
jan. 05	Szenteltessék meg a te neved	Zsolt 8:1-1, Zsolt 19:1-14
jan. 06	Jöjjön el a te országod	Jeremiás 33:14-26, Máté 22:1-14
jan. 07	Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is	Máté 26:36-46
jan. 08	Add meg mindennapi kenyerünket	5 Mózes 8:6-1, Máté 6:25-34
jan. 09	Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek	Máté 18:21-35, Lukács 15:11-32
jan. 10	Ne vigyél minket a kísértésbe	1 Mózes 39:1-23, Máté 4:1-10
jan. 11	De szabadíts meg a gonosztól	1 Timóteus 6:1-21

A napi bevezető gondolatok szerzője a kongói Matesso Akou lelkipásztor, aki több éve vezet egy francia nyelvű, kenyai gyülekezetet, ugyanakkor tanít egy teológián is. Ezen felelősségei mellett az Afrikai Evangéliumi Aliansz Teológiai Bizottságának titkára. Gondolatait Lakatos Lilla fordította le számunkra - köszönjük igényes és odaadó munkáját!

Az az imádságunk, hogy mindnyájan tanuljunk Urunktól imádkozni, változzunk, formálódjunk, alakuljunk a Megelevenítő, a Tanító és Vigasztaló által, míg ki nem formálódik bennünk a Krisztus!

a Magyar Evangéliumi Szövetség elnöksége



Január 4. vasárnap

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”(Mt. 6, 9a)

Olvasmányok: *Ján. 17:1-26; 1 Ján. 3:1-24*

Ebben megszólításban Jézus azt tanítja meg nekünk, hogy az imádságunk középpontja, fókusza nem lehet más, mint Isten. Ez pedig mindig azzal a felismeréssel kezdődik, hogy ő a „mi Apánk” a mennyben. Az apa szót az ige „Abba”-ként is említi (Mk. 14,36; Róm. 8,15; Gal. 4,6) ami mindennapi szóhasználatban apukát, édesapát jelent.

Nálunk, Afrikában, a gyerekeknek nem szokták az apjukat a keresztnévükön szólítani. Amikor pedig egy kisgyerek apukának, apucinak szólítja az édesapját, akkor ez kettőjük között meglévő mély és egyedülálló kapcsolatra utal. Ugyanígy, mi itt afrikában azt tapasztaljuk, hogy amikor Istent apukánknak szólítjuk, ezzel kifejezzük, hogy hogy a gyermekei vagyunk, és ebbe a helyzetünkbe belehelyezkedve, teljes szívvel bízunk Benne.

Sajnos vannak olyan földi apák is, akik nem törődnek a gyermekeikkel, elutasítják őket, megfedkeznek róluk – mennyire nem így van ez Istennel, a mi mennyi Atyánkkal. Habár a Mennysorszámban lakik, mégis mindig velünk van, elérhető a gyermekei számára. Megtapasztalhatjuk, hogy Ő ott van életünk minden részletében. Nagyon jól tudja, mik a naponkénti szükségünk, és gondoskodik rólunk.

Amikor úgy szólítjuk meg Istent, hogy „mi Atyánk”, akkor ezzel azt is elismerjük, hogy ő testi és lelki életünk forrása. Visszaigazoljuk; tudatában vagyunk annak, hogy Ő a mi teremtőnk (I.Móz. 1,26-27; Mal. 2,10) és ebből fakadóan felismerjük annak a csodálatos valóságát, hogy a gyermekei vagyunk (Ján. 1,12-13), fiai és lányai a Jézus Krisztusban való hit által. Ez biztat és bátorít bennünket arra a hihetetlen vakmerőségre, hogy úgy közeledhessünk Hozzá, mint szeretett gyermekei, és így egész életünket a maga teljességében, félelem nélkül, Benne bízva élhetjük. A Bibliában azt olvassuk, hogy Isten atyja a hitetlenek is, abban az értelemben, hogy Ő mindannyiunk Teremtője. Azonban lelki értelemben, szellemi vonatkozásban, a hitetleneknek más atyjuk van; ahogy Jézus konkrétan meg is nevezi: az ördög (Ján. 8,44). Amikor Istent „mi Atyánknak” nevezzük, akkor ezzel azt is elfogadjuk, hogy teljes hatalma van az életünk felett. Ebből következik az is, hogy mint gyermekei, feltétlen engedelmisséggel, tisztelettel és istenfélelemmel jövünk elé (Mal. 1,6).



Jézus Krisztus azt tanítja nekünk, hogy imádságunkban mindenekelőtt ismerjük fel és ismerjük el Istent, mint a Atyánkat. Ő a Mindenható, életünk alkotója. Fenséges Ő, és neve minden név fölött való. Méltó arra, hogy mindenekfelett imádjuk, tiszteljük, szeressük, áldjuk és teljes szívből bízunk Benne. Ugyanakkor a „mi Atyánk” kifejezés a mennyei kapcsolaton túl, a földi életünkre is hatással van.

Mindannyian egy ugyanazon Apának vagyunk a gyermekei. Ez akkor is így van, ha különböző a bőrszínünk - fehérek, sárgák, rézbőrűek vagy feketék vagyunk, ha nőnek vagy férfinak születtünk, ha szegényen vagy jómódban élünk.

A nap igeverse: *„Akiiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”* (Róm. 8:14-17).

Imatéma:

- Imádkozzunk, hogy Istent, mint Atyánkat szeressük, tiszteljük és dicsőítsük.és ez az élő kapcsolat folyamatos fejlődést hozzon az életünkben!
- Ismerjük fel, hogy Atyánk gyermekeiként felelősek vagyunk az egymással való kapcsolat minőségéért. Imádkozzunk és a Lélek által indítatva tegyünk azért, hogy kiabrázoljuk a krisztusi egységet!
- Örvendjünk a „közbevetett választófal” leomlásának, fogadjuk el és fogadjuk be a szívünkbe minden testvérünket, időst és fiatal, férfit és nőt, szegényt és gazdagot, bármilyen rasszból származót!
- Imádkozzunk az üldözettekért, és imádkozzunk az üldözők megtéréséért is (Máté 5, 43—48)

**Január 5. hétfő**

“Szenteltessék meg a te neved...” (Mát 6, 9b)

Olvasmányok: *Zsolt. 8:1-10; Zsolt. 19:1-14*

Amikor imádkozunk, Jézus megtanít bennünket dicsőíteni az Atyát. Az egész univerzumban egyedül Ő méltó arra, hogy dicsőítsék. Életünk minden területén övé kell legyen az elsőbbség, így természetesen a vele való mély közösség átélésének ideje alatt is. Egy kortárs teológus fogalmazott így: “az imádság ne váljon olyan szokássá, amely során csak úgy futólag veszünk tudomást Istenről, hanem hadd nyisson utat tágabb dimenzióknak, mint a hódolat, csodálat, elismerés, tisztelet, és imádat.” Atyánk ezért teremtette a világot. Hasonlóan a megváltás egész műve is úgy lett megtervezve, hogy Istent dicsőségét szolgálja (Róm. 11,33-36; Ef. 1,4-6). Ha valaki egy másik személynek vagy más tárgynak ad dicsőséget, az csorbítja azt, ami egyedül Istent illeti meg.

Megszentelni Isten nevét azt jelenti, hogy „elkülöníteni azt, ami szent és különleges”. Emlékezzünk, hogy az Ószövetségben Isten neve végtelenül magasabb, mint az ő címei vagy megszólításai. A neve képviseli (reprezentálja) mindazt, ami ő. Visszatükrözi a karakterét, a tervét, akaratát és hatalmát. Mózes tapasztalatából például azt olvassuk:

„Ekkor leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet. Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezer ízig, megbocsátja a bűnt, a hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiakat és a fiak fiait harmad- és negyed ízig” (II.Móz. 34:5-7). Az Isten itt felsorolt tulajdonságai a 6. és 7. versben megfelelnek az 5. versben szereplő ÚR NEVÉNEK. Isten NEVE olyan jelentéssel is bír, mint az ő „hírve” (Zsolt. 23,2; Ézs. 48,9). Tehát a Miatyánk elején Jézus Krisztus azt tanítja, hogy dicsőítsük Istent önmagáért. Ennek a dicsőítésnek ki kell fejeznie meggyőződésünket, hogy a mi Atyánk különbözik mindenki másától, kiválóságában, szentségében, szeretetében és kegyelmében. Nekünk, keresztényeknek ez ad lehetőséget arra, hogy megvizsgáljuk életünk minden részét, akár közismert dolgainkról, akár privát életünkről legyen szó, és kegyelmet kérjünk, hogy dicsőíthessük őt minden módon.



Itt pedig szükséges az őszinteség, hogy megvizsgáljuk motivációinkat, hogy miért is tesszük azt, amit teszünk. Van-e bennünk növekvő vágy arra, hogy neki adjunk dicsőséget kivétel nélkül mindenben? Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy Atyánk neve nem szentelődött meg bennünk, hanem profán maradt. Ez volt Dániel szívügye. Megvallotta az Isten népének bűnét és kérte Istent, hogy bocsásson meg, és állítsa helyre őket, mert az Isten nevének tisztelete volt a tét (Dán. 9,17-19).

Megszentelni Isten nevét gyakorlatilag jelenti, hogy biznyságot teszünk arról, amit tett és dicsőítjük őt, ez a mi mély hálánk és őszinte elismerésünk jele (Zsolt. 34,1-3). Ez azt jelenti, hogy Istennek megadjuk azt, amit érdemel, direkt, amikor kifejezzük dicséretünket és magasztalásunkat, és indirekt módon, amikor hirdetjük másoknak, hogy mit tett értünk. Azzal is megszenteljük az ő nevét, ha akarata szerint járunk. Számunkra, keresztyények számára az engedetlenség egyenlő azzal, hogy hiábavalóvá tesszük az ő nevét. Habár Úrnak szólítjuk, mégsem követjük, mintha nem lenne méltó erre a megszólításra (Mt. 7,21).

Végül, megszentelni Isten nevét azt jelenti, hogy másokat is hozzá vonzok, ahogy odaszentelem életem, hogy világítsak, hogy lássák jó cselekedeteimet és dicsőítsék mennyei Atyámat (Mt. 5,16).

A nap igeverse: Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám.
Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.
Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!
Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól,
amitől rettegetem (Zsolt.34,2-5)

Imatémák:

- Imádkozzunk, hogy a mi Atyánk neve megszenteltessék mindenütt a földön!
- Imádkozzunk a Gyülekezet biznyságtételéért az egész világon, hogy ki tudjuk ábrázolni a Szent Isten dicsőségét!
- Imádkozzunk, különösen azért, hogy a mi életünkben megszentelődjön az Úr neve, hogy hozzá méltó módon élhessünk!

**Január 6. kedd**

„Jöjjön el a te országod...” (Mt. 6, 10/a)

Olvasmányok: *Jer. 33,14-26; Mt. 22,1-14*

Az imahét első két napjában mennyei Atyánk személyére figyeltünk. Jézus azt tanítja, hogy amikor Istenhez fordulunk, akkor ismerjük fel, hogy ez az Isten a mi Atyánk és mindig meg kell szentelnünk az ő nevét, dicsérettel és imádatl. Ezek után azok a gondolatok következnek, melyekről tudhatjuk, Isten ezt szeretné hallani, amikor imádkozunk: „jöjjön el a te országod!” Amikor ezt kérjük, akkor az után az ország után sóvárgunk, amelyben egyedül Ő az Úr és a Király. Ez a földi valóságunkban is megnyilvánuló királyság (Mt. 6,10), de nem ebből a világból való - ahogyan ezt Jézus Krisztus ezt Pilátus előtt kijelentette (Ján. 18,36). Amikor azt imádkozzuk, „jöjjön el a te országod” azt kérjük, hogy mennyei Atyánk tervei valósuljanak meg. Az Ő tervében Jézus Krisztus vissza fog jönni, és mint Királyok Királya és Uraknak Ura fog uralkodni. Mindebben az a jó, ha egész életünk és imádságaink az ő terveire összpontosulnak. Imádságaink azonban gyakran én-központúak, s a saját szükségünk, terveink és kívánságaink körül forognak. Gyakran olyanok vagyunk, mint a kis gyerekek, akik számára a világ csupán a saját érzéseikről, saját szükségükről szól. A keresztyén életben ez egy igazi kihívás, amikor régi, mélyből feltörő bűnös szokásaink ellen kell küzdenünk. Tehát amikor magunkért vagy másokért könyörgünk, imádkozunk azért is, hogy Isten akarata teljesüljön. Valaki egyszer azt mondta, ha egy imádság nem említi az Isten országát, az nem is imádság. Az ő neve akkor szentelődik meg, ha eljön az ő országa. Az ő országa akkor jön el, ha elkezd az emberek szívében uralkodni, és ez akkor kezdődik el, ha emberek hallják az evangéliumot és életükbe fogadják Jézust, a Krisztust, aki Megváltó és Úr. Ezért mondhatjuk, hogy az Isten országa jelen van a hívők szívében (Luk. 17,21). Tudatában kell lennünk annak is, hogy ez az ország és a keresztyén életvitel ellentétes azzal a világgal, amelyben élünk, mert ebben a világban a Sátán egy meghatározó hatalom. Sátán első számú tulajdonsága, hogy ellenkezik Isten országával és a hívőkkel.



Amikor így imádkozunk: „jőjjön el a te országod”, akkor azért könyörgünk, hogy az Úr Jézus Krisztus láthatóvá váljon minden egyes gyermekének életében. Az első lépés az, amikor a megtérés által gyarapszanak Isten országának polgárai. A megtérés egy meghívás (Mt. 22,1-14), amelyet bűnbánat követ (Mk. 1,14-15) majd pedig az ember válasza (Mk. 12,28-34). Jelenleg ez az ország láthatatlanul van jelen a földön, rejtve, más szavakkal azok szívében és gondolataiban, akik Jézus Krisztushoz, a Királyhoz tartoznak. Imádkozunk, hogy nőjön a hívők száma. Határtalanul értékes ez az ország, amelyért imádkozunk, és amelynek előízét már érezzük (Mt. 13,44-46). A példázatban a férfi eladta mindenét, hogy megszerezze az üdvösséget. Ez a lelki királyság, amely kezdetben Ábrahámnak lett kijelentve (Luk. 8,11; 13,28), csak akkor lesz teljes, ha a gonosz megsemmisül és Isten megeremti az új eget és az új földet (Jel. 21,1). A „jőjjön el a te országod” vonatkozik az Úr második eljövételére is, ahogy János apostol mondja Jelenések 22,20-ban: Így szól az, aki ezekről bizonytságot tesz: „Bizony, hamar eljövök”. Ámen. Jövel, Uram Jézus!” Akkor végre tökéletesen beteljesednek imádságaink.

A nap igeverse: Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm. (Róm. 14:17)

Imatémák:

- Imádkozzunk, hogy Isten országa teret hódítson magának a mai napon azok szívében, akik még nem ismerik Őt!
- Imádkozzunk, hogy az ő országa jőjjön el a mi szívünkbe, hiszen Istent illeti meg ez a hely!
- Imádkozzunk, hogy Isten egy napon megtörje a bűn uralmát és állítsa helyre ezt a világot!



Január 7. szerda

„Legyen meg a te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is...”

(Mt. 6. 10/b)

Olvasmány: *Mt. 26:36-46*

Az előző napokon Jézus Krisztus azt tanította nekünk, hogy minden imádság középpontja ez legyen: „a te neved, a te országod, a te akaratod”. Ezzel mutatja meg nekünk Isten, hogy imaéletünk során miket tartunk szem előtt. Ma, amikor az Atyához jövünk imánkkal, legyünk tudatában annak, hogy az Atya szuverén Isten. Mégis ez a szuverenitás sok kérdést vet fel. Például hogyan is egyeztethető össze Isten szuverenitása az imádság e mondatával: „legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!” Vagy ha Isten szuverén, ez azt jelentené akkor, hogy az ő akarata így is úgy is megvalósul? A mi akaratunk felülírhatja Atyánk akaratát, aki a mennyben van, ha őszintén és komolyan imádkozunk? Íme egy, a sok bibliai paradoxon közül. Emlékeznünk kell, hogy mennyei Atyánk szuverén, és megengedi embereknek, hogy bizonyos körülmények között a saját akaratuk szerint cselekedjenek. Isten nem egy diktátor Apa. Az afrikai kontextus számos példát kínál arra, hogy az apák ráerőltetik saját akaratukat a gyerekeikre.

Maga az a tény, hogy Jézus azt tanítja; imádkozunk így: „legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” az jelzi, hogy Isten akarata nem mindig valósul meg itt a földön. Azért kell tehát imádkoznunk, hogy minden ember és a földön minden dolog összhangba kerüljön Isten tökéletes akaratával. Ez a kérés egy fajta tiltakozás is a jelen kor rendszereivel, áramlataival szemben, hiszen ezeket az ördög uralma határozza meg. Azért hangzik el ez a mondat, hogy Sátán akarata teljesen megtörjön. Azt is kérjük ezzel, hogy ami nagyon fontos az Atyának, az legyen elsődleges a mi gondolatainkban is. Ez csak akkor történhet meg, ha az evangélium hatással kezd lenni emberek életére. Akkor vágnak Isten akaratát cselekedni, és „mennyei emberek” közösségévé válnak itt a földön. Ez az, amit úgy írhatunk le, hogy a Szentlélek munkájának kézzelfogható bizonyítéka az emberi szívekben.



Amikor ezt a kérést imádkozzuk, elsősorban azt kérjük, hogy Atyánk akarata a mi akaratunkká váljon. Nem fordítva.

Azért könyörgünk, hogy az ő akarata győzedelmeskedjen és valósuljon meg a világban és az eljövendő világban is. Imánkban tehát fel kell ismernünk, hogy Isten tudja, mi a jó, és szükséges, hogy feladjuk a saját akaratunkat az övéért. Isten igéje emlékeztet, hogy az Atya akarata jó, helyes és tökéletes (Róm. 12,2). Amikor imádkozunk, hogy „legyen meg a te akaratod”, látnunk kell, hogy a büszkeség ennek az akaratnak a nagy ellensége. A büszkeség okozta a Sátán Isten elleni lázadását is, és ma is a büszkeség vezet az Isten tagadáshoz és a hívők e miatt engedetlenek. Azért, hogy Isten akarata érvényesülhessen, el kell hagyni az én-központúságot. Ez nem egyszerű, emberileg szólva. Mindazonáltal lehetséges, a Szentlélek kegyelme által. Urunk és Megváltónk a példa erre, amikor a Getsemáné kertben egy sötét éjszakán könyörgött. Ez letartóztatása előtt volt. Háromszor is kérte, hogy az Atya akarata legyen meg (Mt. 26, 39-44).

A nap igeverse: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.”

Imatémák:

- Imádkozzuk, hogy Isten adjon lelki bölcsességet akarata felismeréséhez. (Zsolt. 119:27, 33)
- Imádkozzuk lelki hajlandóságért akarata teljesítéséhez. (Zsolt. 119:32; 36)
- Imádkozzuk azért, hogy Isten akarata győzzön ott is, ahol érdekellentétek vannak.

**Január 8. csütörtök**

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...” (Mt. 6, 11)

Olvasmányok: *V.Móz. 8,6-18; Mt. 6,25-34*

Most, miután Isten, a mi mennybéli Atyánk személyét és akaratát megfontoltuk, elérkeztünk ahhoz a kéréshez, amely így hangzik: „add meg nekünk a mindennapi kenyerünket”. Afrikában dolgoztam egy missziós szervezetnél, amikor lehetőségem nyílt arra, hogy meglátogassak sok európai gyülekezetet, főleg Németországban. Ez 2000-ben történt. Egyik vasárnap, az istentisztelet után, meghívott ebédre egy család. Az asztal körül ülve beszélgettünk különböző témákról, kérdésekről. Kíváncsian megkérdeztem a házigazdát, hogy mit gondolnak a nyugatiak Jézusnak erről a mondatáról a Miatyánkban: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. A vendéglátóm válasza megdöbbentett: „Ez a mondat az imádságban nem jelent sokat, nekünk, nyugati embereknek. Minek is kérnénk Istent, hogy adjon valamit, amiből nekünk már sok van? Azt gondolom ennek a kérésnek több értelme van Afrikában vagy más fejlődő országokban, ahol nehéz hozzájutni a napi betevőhöz.” De kérdem én, hát nem Isten a forrása mindennek, amink van (V.Móz. 8,18)?

Mit is takar a „mindennapi kenyér”? Bizonyára azt a kenyeret jelenti, amire szükségünk van az élethez. A mai napra és a holnapi napra való kenyér is. Végül is minden egyes nap mennyei Atyánktól függünk, legyen szó akár lelki vagy testi szükségletekről. Természetesen lehetséges, hogy ezen kívül sok más dolgot is szeretnénk, de ha őszinték vagyunk, akkor elismerjük, hogy az alapvető szükségletek közé csupán kevés dolog tartozik. Jézus Krisztus megtanít az igazán szükségesre fókuszálni, és rábízni magunkat Istenre, aki minden szükségünket jól ismeri, mielőtt még elmondanánk neki. Ellentétben azokkal, akik nem Isten gyermekei és úgy veszik az élet adományait, mintha az nekik járna. Mi azonban imádságos perceinkben rá kell döbbenjünk, hogy minden, amink van, Istentől van, mindenben tőle függünk. Nagylelkűségében gondoskodik az övéiről, és mindig is így tett, mióta világ a világ. Miután megáldotta Ádámot és Évát, azt mondta: „Nektek adok az egész föld színén minden maghozó növényt, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledeletek.” (I. Móz. 1,29)



Ne feledjük el, hogy ez a kérés, amit az Atyához intézünk, mások szükségleteibe is bevon minket. Amikor imádkozunk, hogy “mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, a kérésünknek magában kell foglalnia a barátainkat és főleg azokat, akik segítséget szenvednek a világban anyagi, fizikai és lelki területen is.

E kérésünkkel, hogy “mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” elismerjük, hogy Isten a forrás. Meg kell szabadulni attól az elképzeléstől, hogy mi magunk gondoskodunk a saját szükségleteinkről. Rá kell bízni igényeinket az Atyára, aki pontosan tudja, hogy mire van szükségünk. Nem fog elfelejtkezni arról, hogy adjon.

A nap igeverse: *„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek. 8 Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják. 9 Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, 10 vagy ha halat kér, kígyót ad neki? 11 Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?” (Mt. 7,7-11)*

Imatémák:

- Fejezd ki háládat Istennek, hogy minden fizikai szükségletedről gondoskodik, és köszönd meg, hogy továbbra is gondoskodni fog, hogy az ő nevének dicsőséget szerezzen.
- Szakíts időt arra, hogy imádkozol mások szükségleteiért is, ahogy azt a magadéért teszed.



Január 9. péntek

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” (Mt. 6, 12)

Olvasmányok: *Mt. 18:21-35; Lk. 15:11-32*

Ma a lelki szükségletekre összpontosítunk. El tudom képzelni, milyen izgatottak vagytok, hogy beléphessetek a mennyei szent Atyánk jelenlétébe. Nem akarom letörni a lelkesedéseteket, de engedjétek meg, hogy egy kis csendre hívjalak benneteket, nézzetek magatokba. Egy elkerülhetetlen igazság az, hogy a mennyei Atya jelenlétébe való belépés gátakba ütközik, mert van egy komoly probléma, amely megoldásra vár. A bűn problémája. Ez az, ami elválaszt bennünket mennyei Atyánktól és mindenféle kommunikációt lehetetlenné tesz ezen a szinten. Mind érintettek vagyunk a bűn által és híjával vagyunk Isten dicsőségének (Rm. 3,23). Nemcsak hogy beszennyezett bennünket a bűn, hanem ezzel együtt örök halálra ítéltünk. Ezt örököltük, ezt a bűnös természetet kaptuk felmenőinktől. (Rm. 5,12). Ez a rossz hír.

Ezt a rossz hírt azonban követi a jó hír is, és itt a reménység! Míg az emberiség nagy problémája a bűn, a legnagyobb szüksége viszont a megbocsátás. Mennyei Atyánk ezt kínálja mindenkinek, aki kéri tőle. Isten ígéje arra emlékeztet, hogy aki Krisztusban van, annak az életében semmiképpen nem következhet el olyan bűn, ami miatt örök halálra jutna (Róm. 8,1).

De vigyázzunk! Amíg ezen a jó híren örvendezünk, ne feledjük el, hogy bármikor eleshetünk, és a napi bűneink is hatással vannak az Istennel való kapcsolatunkra. Folyamatosan kérnünk kell az Atyát, hogy bocsássa meg bűneinket, a tudatos és a tudattalan bűnöket egyaránt, amit szóban, cselekedetben, hozzáállásunkkal vagy gondolatban követünk el. Tudva, hogyha az Istennel való kapcsolatunkat fenn akarjuk tartani, létfontosságú ennek kimondása: „bocsásd meg vétkeinket!”



Bűnbocsánatért könyörögni azt jelenti, hogy megvalljuk minden bűnünket, akár tudatosak bennünk, akár nem. Igéje szerint igaz és hűséges, és megbocsátja minden vétkünket és megtisztít minket minden hamisságtól (I.Ján. 1,9).

De ne felejtjük el, Jézus nemcsak azt tanítja, hogy az Atyától kérjünk bocsánatot. Hozzáteszi, hogy nekünk is meg kell bocsátanunk azoknak, akik megbántottak. Megbocsátani annyit tesz, hogy 'elengedni', 'feloldani' szabaddá tenni'. A megbocsátás Isten gyermekei számára nem egy lehetőség, hanem az igében leírt parancs (Ef. 4,32). Ha megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, mennyivel inkább fog a mennyei Atyánk megbocsátani nekünk, ha kérjük? És akkor Dávid éneke valósággá válik életünkben: „*Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.*” (Zsolt. 32,1-2)

A nap igeverse: „*Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.*” (Mt. 6:14-15).

Imatémák:

- Szakíts időt arra, hogy bevalld bűneidet Atyádnak!
- Gondolj olyan emberekre, akiknek még nem bocsátottál meg, kérd Istent, hogy adjon kegyelmet, hogy tudj megbocsátani, s így megszabadítsd őket a bűn szolgaságából.
- Imádkozz világosságért, hogy tudd felismerni a Sátán mesterkedéseit (II. Kor 2,11), és hogy képes légy ellenállni neki. (I. Pét 5,8-9)

**Január 10. szombat**

„Ne vigyél minket a kísértésbe...” (Mt. 6, 13/a)

Olvasmányok: *I Móz. 39:1-23; Mt. 4:1-10*

Mai témánk egy nagyon fontos lelki szükségletről szól, ez pedig a szellemi védettségünkért való imádkozás.

Embervoltunkból fakadóan, nap mint nap különböző kihívásokkal és kísértésekkel küzdünk, sokszor nagyon nehéz helyzeteken megyünk keresztül. Nincs kivétel, Isten gyermekei sincsenek felmentve ez alól. Erre a küzdelemre a Szentírásban számos példát olvashatunk. Összüleink, Ádám és Éva kísértésbe estek az Éden-kertben. Egyiptomban, a fiatal József számára, Potifárnak, a fáraó egyik főemberének felesége jelentett kísértést. Jób pedig, akiről azt mondja az ige, hogy „feddhetetlen és becsületes ember volt, félte az Istent, és került a rosszat”, testileg-lelkileg szenvedett a szörnyű próbatétel alatt, ahogy a Sátán keze ránehezedett. Jézus, az Isten-ember, nyilvános működésének megkezdése előtt, amikor 40 napig a pusztában tartózkodott, szintén kísértéseket kellett átélnie.

Időről időre kerülvesznek olyan helyzetek, amelyek kísértést jelentenek számunkra. Csodálkozhatunk, hogy Atyánk miért engedi meg, hogy a gyermekeinek, ilyen körülmények között kelljen élniük, és miért van az, hogy némelyek a kísértésnek nem tudnak ellenállni. Emlékezzünk arra, hogy maga az Atya nem kísért senkit sem (Jak. 1,13), mégis megengedi azt, hogy a gyermekei, próbákon, kihívásokon menjenek át, melyek gyakran nagyon nehezek, ahogy a fenti példákban is láttuk. Sokszor ezek a kísértések akkor jönnek, mikor egyedül vagyunk, és sebezhetőek vagyunk. Az Ószövetségben, József az egy jó példa erre. Potifár felesége mindent gondosan kitervelt és előkészített. Akkor vitte véghez a kísértést, amikor az egész személyzetet külső munkákkal bízták meg, s egyedül József maradt a házban, a benti feladatok elvégzésére. Az asszony azért állította fel a csapdát, mert Józsefet, a jóképű, fiatal férfit mindenáron az ágyába akarta csalni. Az ördög alattomos. Tudja, hogyan kell csapdába csalni és megfogni az áldozatot. Jézust is akkor támadta meg, amikor a leginkább sebezhető volt, a 40 napos böjtölés után. A Sátán, olyan felületeket választott a kísértéshez, mint a testi szükségletek kielégítését, a szem kívánságának beteljesítését, a saját én büszkeségének felülemelkedését. De József is és Jézus is győzött a kísértések felett, mert mindenekfelett a Mennyei Atyához ragaszkodtak és az Ő akaratát keresték és élték meg.



Amikor tehát újra és újra felmerül a kérdés: - Miért engedi Isten az ő drága gyermekeit kísértésbe esni? - Akkor beláthatjuk, hogy Istennek nagyon is jó oka van arra, hogy ezeket megengedje az életünkben. (Jak. 1,2-3) Nem azért történnek mindezek, mert Isten pillanatnyilag kilépett a helyzetből vagy passzív szemlélővé vált. Most is ugyanaz a változhatatlan Isten. Mindenütt jelen van, és mindent tud. Semmi sem kerül el a figyelmét. Sőt, Isten hatalmasabb minden nehéz körülménynél. Megígérte, hogy nem fogja megengedni, hogy erőnkön felüli kísértés érjen bennünket. (I.Kor.10,13). Amikor így imádkozunk: „ne vigyél minket a kísértésbe”, egyszerűen elismerjük saját gyengeségünket és törekénységünket és megerősítjük Istentől való totális függésünket, és kérjük, hogy védjen meg bármilyen büntől a kísértés idején.

A nap igeverse: *„Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bünt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.”* (Jak. 1:13-15)

Imatémák:

- *„És monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kösziklára.”* (2 Mózes 33, 21) Imádkozunk azért, hogy minden helyzetben tudjuk és felismerjük, hogy csak Isten a Szabadító, és hozzá mindig, minden helyzetben bizalommal mehetünk, mert van hely számunkra Nála!
- *„Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engem !”* (Zsoltárok 17, 8) Imádkozunk Istentől jövő védelméért, Benne való elrejtettségért!
- *„Minden forrásaink Tebenned vannak!”* (Zsoltárok 87, 7) Kérjünk erőt, a szent életre, a bűnnel szemben való ellenállásra, az Úr igéje melletti kiállásra!
- *„Engedelmeskedjete az Istennek; álljatok ellene az ördögnek - és az megfut előletek!”* (Jakab 4, 7) Imádkozunk azért, hogy az adott szituációban, amikor ott a kísértés, Istennek engedjünk, ellenálljunk a bűnnek, és kiszabaduljunk a Sátán csapdájából!
- *„Végezetre, atyámfiak, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében!”* (Efezus 6, 10) Ő a mindenható Isten, Ő a golgotai győztes. Vele mi is győzelemre juthatunk. Imádkozunk, hogy Benne bízzunk és tartsunk ki mindvégig!



Január 11. vasárnap

„De szabadíts meg a gonosztól...” (Mt. 6,13b)

Olvasmány: *I. Tim 6:1-21*

Ma, amikor Atyánkkal beszélünk, meg akarjuk kérni Őt, hogy védjen meg a gonosztól.

Az ördög egy bukott angyal. Egy valós személy. Nem szimbolikus, ahogy sokan, még keresztények közül is hiszik. Sokan lekicsinylik őt, vagy egyszerűen csak figyelmen kívül hagyják a létezését. Minden jel arra utal, hogy ő nagyon is aktív. Különösen látható ez most, ezekben az utolsó időkben. Dühödte és mély harag tölti el. Tudja, hogy halálra van ítélve, és érzékeli, hogy már nem sok ideje maradt, gyorsan kell cselekednie. Ezért hívja fel a figyelmünket a Szentírás, hogy legyünk éberek: *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el”* (I. Pt. 5,8). Egyetlen célja van, tönkretenni mindent, ami jó. Ezért lop, öl és pusztít el mindent, amihez hozzáfér (Jn. 10,10). Gyűlöletből akar ártani mindenkinek, senki javát nem munkálja, sőt, arra tör, hogy ha végül ítéletre kerül a sor, akkor is minél több embert vihessen magával kárhozatba. Mindent megtesz azért is, hogy bennünket is megingasson, és tönkretegye keresztény életünket. Szükségünk van hát mennyei Atyánk erejére, védelmére. Néha, amikor megbotlunk, érezzük, hogy most az ördög győzött, de tudjuk, hogy Atyánk képes a szabadításra.

Amikor ezt kérjük: „szabadíts meg a gonosztól”, akkor - ehhez kapcsolódóan - Isten nem passzivitást vár tőlünk. Ha semmit nem teszünk, csupán azt várjuk, hogy Ő majd mindent megtesz, és bevisz minket a nyugalom helyére. Nem! Isten azt kéri, hogy működjünk együtt a szabadítás folyamatában. Együttműködésünk pedig azt jelenti, hogy megteszünk mindent, amit csak tudunk, hogy a kísértést elkerüljük. Az gonosz elsodorhat bennünket addig a pontig, hogy megbotlunk. De nem kényszeríthet bele a bűnbe. A végső döntés a miénk. József Egyiptomban megmutatja, hogy ez lehetséges, bár nehéz. Nem nézett az ura feleségének külső szépségére. A kísértésből szó szerint elmenekült, elfutott. Elfutni, amit József is tesz a kísértéskor, gyávaságnak tűnhet. Igazából azonban nem az. Ez bátorság és bölcs döntés.



Mindenek előtt biblikus stratégia (II.Tim.2,22). A mi részünk ellenállni az ördögnek. Ahhoz hogy jobban ellenállhassunk, oda kell szánunk magunkat. Alávetni magunkat annyit tesz, hogy az ő igéjének engedelmeskedünk, Jézus is így tett, ti. az igével védekezett a kísértés órájában, a pusztában. Jézus válasza mindig ez volt: „meg van írva”. Éppen ezért, ismernünk kell az Írásokat, azért, hogy legyen honnan meríteni a szükségben (Zsolt. 119,11). Az egyik figyelemre méltó dolog az ördöggel kapcsolatban, hogy szereti a tüzes vitákat, de ki nem állhatja, ha valaki ellenáll neki. Ha ellenállsz, elfut tőled. (Mt.4,10; Jak. 4,7). De nem fárad el. Kimerül, de aztán újra visszatér más alakban. Ezért kell minden nap, minden alkalom előtt ezt az imádságot elmondani. Amikor kísértések között, máskor problémák között vagyunk, nehéz tisztán látni és helyesen gondolkodni. Tehát jó és hasznos dolog állandóan így imádkozni, mielőtt megjelenne a kísértés. Ez az imádság természetesen a mi megszentelődési imánk, és kedves az Atyának (I. Tessz. 4,3-4).

A „mi” és „nekünk” többes számú névmások használata az imádságban gyakran arra emlékeztet, hogy amit magunknak kérünk, azt egyúttal minden hittestvérünknek is kérjük. Ez ad súlyt Pál apostol imádságainak is (Ef. 3:14-21; Kol. 1:9-14).

A nap igeverse: *„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtokön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.”* (1 Kor 10:13)

Imatémák:

- Imádkozunk, hogy Isten irgalmazzon nekünk, hogy képesek legyünk ellenállni Sátán kísértésének.
- Imádkozunk azok szabadulásáért, akik kísértésbe estek!
- Mondjunk dicséretet és adjunk hálát azért, mert Isten átformálja életünket, amikor úgy imádkozunk, ahogyan Krisztus tanította nekünk.



24

Mi Atyánk

Evangéliumi Alianszunk minden munkatársa nevében,
Áldott Karácsonyt és Boldog Új Évet kívánunk!

Szeretettel várjuk testvéreinket összejöveteleinken, elsőként a Házasság Hete
alkalmain! Bővebb információk a honlapon találhatóak: www.hazassaghete.hu

Megtartó hűség
Házasság hete
2015. február 8–15.



EZ AZ A NAP!

2015

PAPP LÁSZLÓ
BUDAPEST SPORTARÉNA
RÉSZLETEK HAMAROSAN!

MAJUS 30.

www.ezazanap.hu



2015-ben is BalatonNET
az Aliansz szervezésében

2015. augusztus 19-23.
Balatonszemes

www.balatonnet.hu